

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 243.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983255632/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Folk

en vidunderlig kraft til at bære det, der tidligere havde været uoverkommeligt. Måske kunde Gud ikke vende de andres sind til det bedre, så de viste hende mere kristenkærlighed end før, men han kunde gi hende større bæreevne. Var ikke allerede denne gave vidunderlig nok? Desuden, selv om denne verdens børn forstodte hende, så var der en kreds, der altid vilde modta hende som en kær søster i Herren; hun havde ikke nødig at frygte ensomheden længere, hvis hun blot selv vilde være den søster i Herren.

Da kom fru Laursen over det.

Men Laursen omvendte sig aldrig. Han hørte høflig på pastor Madsen og viste ham ikke døren, men han søgte ikke trøst i religionen. Han gik den anden vej. Den opløsning af hans stærke karakter, som de mange huslige scener havde lagt grunden til, fuldbyrdedes af spiritus. Fra nu af lå hans fremtid åben for ham som den slagne landevej, jævnt, nedad skrånende, ikke til at ta fejl af.

Men for hans kone begyndte altså det lykkeligste afsnit i hendes liv; hun kom sammen med pastor Madsen og andre af de hellige, hun havde nok at tale med, hun havde rigelig anledning til at udøse sine forskellige slags bekymringer, og man hørte på det, for det skete altsammen i Jesu navn. Og nu endelig var der nogen, som sa: Fru Laursen, hun er en af vore. Det havde hun aldrig hørt før. Ved at blie et Guds barn opnåede hun altså også at blie betragtet som et menneske. Der var således ingen grund til at frygte for, at hun skulde blie en af dem, der falder fra. Linds og de andre bedre krese regnede hende ganske vist ikke for mere, dem måtte hun opgi, men de var jo heller ikke hellige (skønt nok troende), og det var jo en trøst, men det var alligevel kedeligt, for de hellige koner, glarmester Petersens og afholds-vært Hansens o. s. v., de var unægtetig ikke så fine som

fru Laursens tidligere omgang. Dog, Guds rige fører deslige ting med sig, en kristen finder sig deri og knurrer ikke.

I de huslige storme kom hendes nye tro hende til god nytte, for når Laursen midt i sin værste skælden hørte Jesu navn anvendt mod sig selv, da blev han flad og flov og ligesom imponeret (han var jo selv en jævn kristen), og så gik han, mens hans kone takkede Gud.

Således gik det til, at kristendommen fjærkede to ægtefæller et stykke fra hinanden og skabte imellem dem en fredelig zone, hvori en forhullet kvinde fik ro til at komme tilbage til det optimistiske livssyn, hun oprindelig var skabt til at leve på: At alt her på jorden alligevel, når vi skal se rigtig efter, er indrettet til det bedste.